

[Gert Petersen]

De sidste års indgreb har påført almindelige mennesker, og ikke mindst de dårligst stillede, kolossale byrder, endda uden at gavne samfundsøkonomien. De har tværtimod skadet den.

Herom vidner den 5. pct.s devaluering, der blev gennemført pr. 30. november. På samme tid fortæller den om den desperate økonomiske situation, der er skabt og er med til at forringe vilkårene yderligere for befolkningen.

Der bør sættes en stopper for den slags »krisepolitik«. Dertil kommer, at visse sider af den førte og af regeringen planlagte »krisepolitik« antaster arbejder- og lønmodtagerklassens retsbevidsthed. Når folk oplever, at indgåede aftaler, ja dikterede ordninger (med indbyggede løfter) gang på gang sættes ud af kraft, må mange mennesker drage den konklusion, at aftaler og løfter ikke er noget værd. Det slider hårdt på selve demokratiet.

Men disse indgreb kan erstattes af en ægte krisepolitik i overensstemmelse med det store lønmodtagerflertals interesser. Den må være realistisk og udgå fra en erkendelse af, at krisen faktisk har medført en alvorlig forringelse af Danmarks bytteforhold med udlandet, og at landet i den forstand er blevet »fattigere«. Men den må også bygge på, at vort – trods alt rige – land har gode muligheder for at afbøde nogle af krisens værste følger, selv om vi ikke gør os illusioner om, at man totalt kan løse kriseproblemerne, så længe landet er kapitalistisk. Men meget kan gøres, hvis krisen – som i 30'erne – bruges som udgangspunkt for reformer, der sikrer større social retfærdighed. Modsat 30'erne må disse reformer, hvis de skal hjælpe, imidlertid i højere grad gribe ind i selve den økonomiske struktur. Det betyder, at nogle af hegnspele- ne i den palisade, der beskytter den »hellige« privatejendomsret til produktionsmidlerne, nu må fjernes.

En situation, hvor kapitalen er i krise, er et velegnet tidspunkt for angreb på kapitalens positioner. Det er væsentligt for os som socialister, og det skjuler vi ikke. Men vi understreger, at et sådant angreb er til gavn for samfundsøkonomien i sin helhed. Derfor har vi fremlagt dette omfattende kriseforslag. Måske ikke omfattende nok, for vi har udeladt mangt og meget, som vi ellers fandt det ret og rimeligt at stille krav om. Men det drejer sig nu om at gøre det mest fornødne

med henblik på hurtig forbedring af beskæftigelse, betalingsbalance og social balance. Naturligvis er dette kriseforslag også et oplæg til debat og forhandling. Nogle af de enkeltløsninger, der her er foreslået, kan sikkert erstattes af andre, som er teknisk bedre. Ligeledes må man tage hensyn til den hast, hvormed begivenhederne udvikler sig; f. eks. kan der være tale om at reducere procentafgiften i henhold til den foreslåede midlertidige importtold i lyset af den netop gennemførte devaluering.

Samtidig med at jeg således understreger vor forhandlingsvilje, skal jeg også fremhæve, at de grundlæggende principper, som afspejles i denne krisepolitik, spiller en fundamental rolle for SF, når vi skal tage stilling til andre forslag. Disse grundlæggende principper er, at der på samme tid må ske en forbedring af beskæftigelsessituationen, betalingsbalancen og den sociale balance, og at disse forbedringer må opnås under fuld respekt for den frie forhandlingsret og de indgåede overenskomster på arbejdsmarkedet.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om meddelelse af orlov til og indkaldelse af stedfortræderen for folketingsmedlem Søren B. Jørgensen.

Formanden:

Dersom ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at den ønskede orlov meddeles fra og med den 12. december 1979, og at stedfortræderen indkaldes som midlertidigt medlem. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om meddelelse af orlov til og indkaldelse af stedfortræderen for folketingsmedlem Mette Groes.

Formanden:

Dersom ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at den ønskede orlov meddeles fra og med den 12. december 1979, og at stedfortræderen indkaldes som midlertidigt medlem. (Ophold). Det er vedtaget.